

Betragtninger, jeg her opstiller, nemlig om at give Tanken i Lovforslaget en større Udvidelse, vil være absolut rigtig, om der ikke kan stilles andre Betragtninger derimod, som maasse have en meget stor Vægt; men jeg har dog fundet det rigtigst ved nærværende Leilighed at udtale denne Betragtning, da det muligt kunde foranledige, at En eller Anden, som ser Sagen fra en anden Side, kunde fremkomme med Modbemærkninger derimod. Jeg skal slutte med at anbefale Lovforslagets § 1, som den foreligger, og fraraade de Endringsforslag, der ere stillede under Nr. 3, 4 og 16.

Chr. Nimestad: Jeg har blot begjært Ordet for at udtale mig i al Korthed med Hensyn til to Forslag, som Udvalgets ærede Ordfører og den ærede Finantsminister ikke have tiltraadt, skjøndt de heller ikke bestemt have modsat sig dem, men som jeg mener, Thinget vil gjøre vel i at vedtage. Det ene Forslag er det, der er stillet af 15 Medlemmer om, at „Staten er ansvarlig for de til Stempeling indleverede Pengeeffekters Tilbagelevering“. Derom har imidlertid, siden jeg begjærede Ordet, det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) udtalt sig, og jeg kan i alt Væsentligt henholde mig til hans Udtalelser i saa Henseende. Jeg tror i Modsetning til den ærede Finantsminister ikke, at nogen Regjering her i Landet nogenstunde endnu har vedkjendt sig den Sætning, at Staten er ansvarlig for de Defraudationer, der begaas med Hensyn til Privates Midler, af dens Embedsmænd som saadanne, selv ikke indenfor de snævre Grændser, at det skulde være med Hensyn til de Midler, de Private ifølge Lovgivningen ere tvungne til at nedlægge hos dens Embedsmænd. Det har mig bekjendt Regjeringen ingenstunde tidligere vedkjendt sig, og jeg tvivler for mit Vedkommende paa, at, hvis det virkelig kom til retslig Afgjørelse, Domstolene her i Landet vilde anse sig for berettigede til uden nogen positiv Lovhjemmel derfor at antage noget Saadant,

og jeg vil gaa et Skridt videre og sige, at det i og for sig er noget tvivlsomt, hvor vidt en saadan Lov burde strække sig, hvorvidt en positiv Lov burde foreskrive det som Pligt for Staten. Det er et Spørgsmaal, som i nyere Tider har været meget omhandlet i andre Lande, som er et almindeligt, videnskabeligt Tvistpunkt, men som vist kun paa faa Steder er kommet ud over den videnskabelige Drøftelses Gæbet. Nu vil man maasse spørge, hvorfor vi netop her have ment at burde gjøre det gjældende. Jeg vil dertil svare, at det er, fordi Forholdene paa dette Punkt ere saa overordentlig særlige, at der kan være Tale om, at der paa een Gang i Løbet af ganske kort Tid næsten paa eet Sted hos enkelte Embedsmænd bliver deponeret Beløb af maasse mellem 50 og 70 Millioner, og disse Papirer ere saa godt som alle Hænderhaverpapirer, som altsaa ere let realizable. Det forekommer mig derfor nødvendigt, at Staten, naar den træffer saadanne overordentlige Foranstaltninger, da ogsaa paatager sig Ansvar for. At den ærede Finantsminister nu har sagt, at han for sit Vedkommende betragtede det som ligegyldigt, om det ikke staaar der — han vilde dog vedkjende sig, at Staten er ansvarlig derfor — er ganske vist fyldestgjørende, forsaavidt det kommer til at bero paa den ærede Finantsminister at gennemføre Loven, som jeg vil haabe, men som man dog aldrig har fuldkommen Sikkerhed for; det er dog langt mere betryggende, at det staaar i Loven. — Det andet Forslag, jeg vil omtale, er det, der er stillet af Udvalgets Mindretal til §§ 2 og 3, jfr. § 1. Jeg tror, at det ikke er lykkes Udvalgets ærede Ordfører, ja, jeg kan gjerne sige, at han egentlig ikke engang har forsøgt paa at svække de Betænkkeligheder, som af Udvalgets Mindretal ere blevne anførte i dets Betænkning og ved 2den Behandling med Hensyn til dette Punkt. Det er, tror jeg, ikke let bestrideligt, at det ingenlunde er sikkert, men tværtimod er høist usandsynligt, at det vil kunne lykkes den, der saaledes har er-